

FELSŐ-ZEMPLÉN

TÁRSADALMI HETILAP.

MEGJELNIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

<p>SZERKESZTŐSÉG: Hova a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő: Török-utca 220 szám.</p>	<p>Kéziratok nem adatnak vissza. Bérmmentlen levelek nem fogadtatnak el. — Nyilt-tér soronként 20 kr. — Hirdetések jutányosan számíttatnak.</p>	<p>ELŐFIZETÉSI DÍJ: Égész évre . . . . . 4 frt. Fél évre . . . . . 2 frt. Negyed évre . . . . . 1 frt. Egyes szám ára 10 kr.</p>	<p>KIADÓHIVATAL: Hova az előfizetések, hirdetési és nyilttéri díjak küldendők: Landesman B. könyvnyomdaja.</p>
--	--	---	--

A párbaj.

Azt mondják, hogy a sajtó csinálja a közvéleményt. A mai közvélemény nemesak megtírni a párbajt, de sokszor azonnal hajlandó pálczát törni az előítéletes középkor ez esztelen intézménye ellen komolyan fellépő jobbak eljárása fölött. Hát ez a közvélemény nem a sajtó szülötte. Nem. Mert nem ösmerek valamire való fővárosi vagy vidéki lapot, nem olvastam még komoly alapon szerkesztett könyvet vagy folyóiratot Magyarországon, mely kardot rántott volna e barbár maradványa mellett azon kornak, melyben még az örökjog élt, melyben a nyerselő diadalt ült az ész, — de mondjuk ki bátran — a józanész fölött. Leszármazott ez a ferde közvélemény egy időből, a mikor az volt a lovagias, becsületes ember, ki jól forgatta a kardot, értett a pisztolyfogatáshoz, vagy a ki szerencsés volt valakit kiküldeni az árnyékvilágból; átszármazott egy oly társadalmi osztálytól, melyben a testi ügyesség, erő és bátorság a legfőbb kellék. De hát kell-e a párbajhoz bátorság? Nem. Sőt talán inkább az a gyáva, ki ez ostoba előítélet zsarnokoskodása ellen nem meri felemelni tiltó szavát s — meg nem gondolva, hogy a párbajozás a legigazságtalanabb módja az elégteladásnak — kész könnyelműen a véletlen markába dobni egy életet, azt hívén, hogy a becsületnek elég van téve, ha egygyel többet lőttünk, vagy ha kardunkat bármi csekélységért embertársunk vérébe márthattuk. Hát hol van itt az igazság? Hol van az igaz, mely gondolkodásra teremtett?!

A párbaj-mánia, mert bátran nevezhető annak, valósággal betegsége ma már a társadalomnak. Ezelőtt a katonatisztek s nemes urak előjogát képezték, korunkban már mindenki jogot tart rá. Ma már nálunk a lányművészet hősei is párbajt vívnak, ha egyik szebben fütyöl, mint a másik. Ha az utczán valaki rá mer nézni egy párbajhős ideáljára, az vérontás nélkül el nem mulik. Ha az ujságban (mert hát szabad sajtó!) valakire megmondjuk az igazat, a tények beigazolásának meggátlásául kihívják a szerkesztőt. Ha ki nem megy, akkor gyávának nevezik s megvetőleg nézi a beteg közvélemény. S mégis azt mondják, hogy a sajtó a hibás, mert nem tiltat egészséges véleményt a társadalomba. Jelentek már meg cikkek a párbaj ellen a legkitünőbb írók tollából; az ékesszólás legszebb kifejezései, a vallási, erkölcsi törvények alapján számtalanszor, de mégsem elégszer lett bebizonyítva annak kiküszöbölendő volta s talán azért látjuk, hogy e ragados nyavalyja csak tovább rágódik a társadalom testén. Mit tegyünk tehát?

Mindenesetre a legelső szükség a társadalmi hibás közvéleménynek helyes utra való vezérlése, melyre nézve első sorban kétségkívül a sajtó van hivatva sikra szállani. Ne tartsuk feleslegesnek és unalmasnak a bátorságnak és becsületnek ily barbár módon való megóvását helyeslő vélemény ellen küzdeni. Ha talán azt a sok drága vért, mi a párbajok alkalmával elfolyt, az írók párbaj ellenes cikkek írásához tintának használták volna fel, ma már azé volna a párbaj, a mié kellene, hogy legyen: a történelemé.

A társaságok vetközzék le a tizenkilencedik század azon köpenyét, mely középkori érzelmeket takargat! Az egyesek helyezték felibe a józan ész, az erkölcsi törvényt, a felebaráti szeretetet s a valódi műveltséget a „modern pofozkodás“-nak!

Hát a törvényhozástól — mondhatnák sokan — semmit sem kérek, attól semmit sem várhatunk a párbaj kiküszöbölésére? De várunk. Várja a józan felfogás, követeli az igazság s a szeretet törvénye, hogy azok, kik a párbajra okot szolgáltatnak, a legszigorubb büntetés alá kerüljenek. Mert hát nem annyira az a bűnös, ki valakit kihívott, hanem az, ki a kihívásra alkalmat szolgáltatott. Vannak esetek, melyek a meglevő törvények értelme szerint sem becsületesnek, sem rágalmazásnak nem minősíthetők, de azért valakit mégis sértenek. Ha egyik ember a másikat „gazember“-nek nevezi, ezért ad elégtételt a törvény; de ha valaki „hazug“, az hazug marad a mai társadalom szemében mindaddig, míg kardhoz vagy pisztolyhoz nem nyúl. Ha aztán vagy neki szegték nyakát, vagy ő ölte meg a sértőt, akkor mint orkán zug felé a közvélemény disztó jelzője: „becsületes!“ Halljátok? Becsületes az, a ki gyilkolt! Nem, ez nem maradhat így. Ha egy anya forrón szeretett gyermekét, kiért szívesen szenvedte volna a halál kínjait, szerencsétlenségéből, ve gyűk, öléből elejtve megöli, mint közönséges gyilkos áll előttünk; ellenben az, ki lábbal tapodja a felebaráti szeretet legszentebb törvényeit s mint dühödöt eb rohan embertársának élete ellen, az pár napi államfogság után mellét verve, büszkén állit be a

TÁRCA.

Vetélytársnők.

Volat Laurának hívták az egyiket, a másik pedig Tarja Katinka volt. Egyet szerettek és mivel végtelenül tudtak szeretni, végtelen gyűlöletet kellett egymás iránt éreznök.

Csak a szerelem és a gyűlölet, nagyságában voltak közösek. Ebben egyik sem szárnyalhatta túl a másikat. Pedig tisztában lehettek avval, hogy a szerelmüket érdemtelenné pazarolták. Relout ur nem volt képes ezt a szenvedélyt megérteni és viszonzani.

Mosolygott felette, de nem akart hálátlan lenni s igazságéletből kifolyólag mindkét fél rajongását teljesen egyenlő mértékben viszonzta. Ha Katinka kis kezeit érezte remegni karján, és a könnyed fejcske aláhajlott vállaira, ellenálhatlan vágától sarkalva lehelt csókját a repkedő fürtökre, s a gyönyör érzetével merült el a hü kék szemek lángoló mélységébe.

Katinka ilyenkor boldog volt és bár egyetlen percze sem feledhette, hogy e boldogság nem osztatlanul az övé, sohasem merte imádot Eugénja előtt Volat Laura nevet kiejteni, félve az együttlét rövid boldogságának ragyogó derűjét ezzel a névvel süttíteni el. Reszketve, féltékenykedő aggodalmak közt simult Eugén karjaiba, megható odaadással húzta végig apró fehér kacsóit magas homlokán, eltüntetve a finoman odalehelt redőket s reménykedve boldogan kérdezgette: Eugén! szeretsz még?

ÉS ha Eugén kalapját, botját véve eltávozott, utána lopódzott a szomszéd sarokig, honnan kileste

hogy vajlon merre fordul. Ha balra tért be, akkor Tarja Katinka könnyes szemekkel sietett vissza, vad, elkeseredett gyűlölettel szívében boldogságának kaczer megrontója, a szép Laura ellen.

Volat Laura is épen úgy volt vele. Csakhogy ez a lány szenvedélyesebben tudott szeretni.

Kaczagva, sirva vetette magát Relout ur keblére — ki gyakran az örüléshez közeledett e kétségbeesztő szerelmi viszonyok tulzottságában, és azt sem tudta, mit tegyen, a térdeit göresösen átkulcsoló nővel, ki könnyekben uszva, s a legcsábítóbb vallomások kíséretében újra és újra ígértet csikart ki tőle, hogy soha, soha többé még csak gondolatban sem keresi fel azt a másikat, a Tarja Katinkát.

A soha másnap délutánig tartott. Négy óraker pontosan felballagott Relout ur Tarjájékhöz, és 5 óraker utját Volaték felé vette. Es ez így történt nap-nap után mindég. Mit tehetet róla ő? Százszor is megfontolja már helyzetét és elhatározta, hogy valamelyikkel szakítani fog.

De melyikkel, az itt a bűkfenő.

Ha a Katinka mosolygó kék szeméibe nézett, megesküdtött reá, hogy azok szebbek, boldogítóbbak a menyországnál; — ha Laura éjszemei villámlottak feléje, szívesen elkárhozott volna bennük. A választás lehetetlen. Mit tegyen? Merre forduljon tanácsért? A véletlen megadta erre a feleletet. Relout ur, mint rezerv hadnagy, — egy horvátországi ezredhez hivatott be, — honnan csinos, szöke menyecskével tért vissza. A nőm, mondá mosolygva, midőn Volaték és Tarjájék házát ujából felkereste.

Laura nagy szeméi sötétlen, komoran tekintet rá és Katinka kék szeméit a csillagó könyvek még szebbekké tették . . . Relout ur rögtön megbánta házasságát, mely napról-napra terhesebb lett

reá nézve, és nejét végleg elhanyagolva, visszatért megszokott viseletjeihez.

Váljon el nejétől! kérlete Katinka vállaira hajolva,

Megfojtom azt az asszonyt! sziszegte Laura, de tulajdonképen mindketten megnyugodtak szívök mélyén a sors eme végzésében, mely egyiket sem emelte győzelemre a másik fölött. Csaknem egyidejűleg határozták el, hogy férjhez mennek ők is. Az első fiataliságon már túl voltak és némi vagyonnal rendelkeztek. Rövid idő alatt eljegyezték magukat. Az esküvőt lázas sietséggel ugyanazon napra tűzték ki. A legnagyobb örömmel értesültem — mondá egy napon a maga nyugalmas modorában Relout ur Katinkának, hogy kedves gyermekem, magácska férjhez készül. Megvallom, kissé meglepett választása. Mely Volat Laurával hozza rokoni összeköttetésbe?

„Hogy, hogy?“

Kérdetzte Katinka és összehuzta szemöldeit.

„No kedveském, csak nem ujság magácska előtt, hogy vőlegényeik unokafivérek s a legjobb barátok a világon.“

Igy történt, hogy másnap Katinka visszaküldte a karika-gyűrűt egy levélke kíséretében.

Tisztelt uram én nem lehetek az ön neje — különben sem szerettem egy percig sem, de Volat Laurával semminemű összeköttetést sem tudnék elviselni. Gyűlölöm őt. Különben ön mindég jó barátot talál fel. — Ennek daczára is — Tarja Kaukánakban.

Alig repült el egy hét, már Volat Laura szobalányja ott várta a feleletet urmőjének a boldog vőlegény előszobájában. A levélke így hangzott: Tisztelt Uram.

társaságba, melynek szemében arasznyival nőtt, mert ő gyilkolt ugyan, de párbajban, szabályosan gyilkolt! Hát miért kíséri akkor megvetésünk a műveletlen két juhászbojtár között lefolyt halálos végű verekedést? Hiszen a kettő között csak az a különbség, hogy az egyik előre megállapított szabály szerint s fegyverrel gyilkolt, míg a másik talán nem is öldöklési szándékból, bottal tette ugyanazt! Kétségkívül szükség van tehát a törvényhozás erőlyes közbe lépésére is; — de véleményem és sokak véleménye szerint — drákói szigorral intézkedő törvény sem lesz képes a párbaj-dühöt teljesen megszüntetni. Annyi el lehet érve, hogy a felek titokban fognak verekedni, a mi valami, de nem minden. Hiszen a törvény a rablás ellen is intézkedik s mégis rabolnak.

A társadalom s annak helyesen alkotott véleménye, becsületbiróságok s a nők gátolhatják meg leginkább a párbajozást. Avagy nem a nőkért, a nők elismerésének kivívásáért kaszabolják-e egymást a „gentleman”-ok? Nem akarom elhinni, hogy egy jó érzésű, valóban művelt nő örömmel látná, hogy ő miatta, talán ártatlanul foly embertársának vére. A mely nő pedig ilyenben találja örömét s ilyenben látja nagyra-becsülését, azért a nőért nem érdemes megverekedni. Az ő szeretetreméltóságukkal — lépjenek tehát sorompóba a nők!

A mi felvilágosult századunk végén nincs helye e soha eléggé nem ostorozott ostobaságnak. Ne tűrjük hát már tovább, hogy az ökölharcz e raffináltabb formája ismét és ismét divatját éli nálunk. Bontsuk ki a valódi becsületesség s a felebaráti szeretet zászlaját s aztán... borítsuk halotti szemfedőül az előítéletek legkedvesebb gyermekeire!

Fábián István.

Az egészségát három alapelvéről.

A „Felső-Zemplén” számára írta:

Dr. Weiszberg Zsigmond.

Az emberi egészség fentartása három egészségtani főelven alapul: *kielégítő testpótláson, mérsékelt táplálkozáson és czélirányos foglalkozáson.* Mi az első illeti, a testpótlás alatt főképp és első sorban a bőrápolást értjük az értelemben, hogy a kültakarót nem kivételesen vasár- és ünnepnapon, hanem rendszeresen nap-nap mellett a szó szoros értelmében oly műveletnek vessük alá, mely által az egész test, a fejtől kezdve a talpig, megfelelő

vízmenyiességgel nem csak fölületesen megátzaskák, hanem le is dörzsöltessék, illetve megfűrösztessék. Ezen követelmény emberi méltóságunk legkiválóbb és az állatvilágban legmegkülönböztetebb folyamánya. Mert míg születik meg az új honpolgár, már is készen áll számára az első tisztító fürdő, melylyel felhagyni, míg nem a kisdud a 60-ik évet elérte, az egészségát iránti érzék hiányára vall. Ismét, ha földi pályánkat befejeztük, és porhüvelyük közös anyánk kebelébe örök nyugalomra helyeztetik — egy utolsó tisztító fürdő, egyszersmind az emberi méltóságunk legutolsó követelménye. Látjuk tehát, hogy egészségati szempontból azt kell követelnünk, hogy a testpótlást földi létünk mintegy két sarkpontját tekintjük: mihez képest egész életünkön keresztül úgy végezzük azt naponta, hogy annak hasznát érezzük is. Miért is a megszokáshoz és az illetőnek egyéniségéhez képest, vagy egész hideg, vagy pedig a nap által melegített, illetve állott vízzel, *szappan és kefe,* vagy vastag törő *sejtséggel,* ki-ki mossa meg magát és főképpen a ruházat által nem fedett testrészeket, mint például az arcot, a két kezet; továbbá az izadátszorg gyűlpontjainak ismert helyeket és ezen utóbbiakat kiválólag reszesítse imént idézett játékoságban. Mellesleg megjegyezzük még, hogy a bőrápolást, a fentebbiéken kívül, még mint hathatós *gyógyhatányt* is szoktuk alkalmazni — bizonyos koros állapotok leküzdése czéljából. Igy hosszú és nagy lázzal együttjáró betegségek után, a meleg víznek alkalmazása van helyén — a kimerült test erősítésére; ellenben az idegrendszer megfeszítésénél vagy kimerülésénél, a hideg víz alkalmazása van javulva. Hasonlókép czélszerűen járunk el, ha egy átvirasztott vagy átdorbezólt jüre következő reggelen, nem a megszokott és nagy hírbén álló „korhelyleveszhez” folyamodunk, hanem egy rövid tartamu, hideg fürdőhöz.

Mi a táplálkozást illeti, nem ok nélkül füztük hozzá, a „mérsékelt” jelszót. Mert már a közmondás is azt tartja: „Ellensége magának, a ki nagy barátja a táplálkozásnak!” Az emberi természet tapasztalatlálag nagyon kevéssel él be az emberi szervezet életműködésének fentartására szükséges táplálékot illetőleg. Csak azt kívánja meg, hogy az arra czélra rendelt gépezetet, t. i. a táplálékot konyháját: a gyomrot, ne terhelje túl, azaz ne szűnet nélkül vegye igénybe. Elhezt képest mind mennyiségileg, mind minőségileg figyeljünk arra, mit rakunk fel az imént megnevezett konyhára. Tapasztalából tudjuk, hogy például a zsiradékok, minő a vaj, továbbá a zsirtartalmu folyadékok, minő a tej, igen könnyen emészthetők; e tekintetben tehát csakis a mennyiség irányában követhetünk el éthibát. Ellenben az állatvilágból eredő tápszer, minő a hús, nemcsak mennyiségileg, de már minőségileg is jöhet és jöjjön megfontolás alá, mielőtt az emberi konyhára kerülne. Epp ugy a burgonya, a hüvelyes vetemények legtöbbje, továbbá a kukoricza, a tök stb. szinte a fentti megfontolás alá veendő, mert ezekre nézve a közmondásnak teljes igazsága van, ha azt tartja, hogy megőrzi ugyan az ember a súlyát, de nem egyszersmind a hasznát!

Egyáltalán fogadjuk el zsinórmértékül, hogy a táplálékokból nem egyből sokat, de *sokfélélt* tegyünk a konyhára; miből következik, hogy a *vegyes táplálkozás az emberi szervezetnek a legmegfelelőbb étrendje.*

(Folyt. köv.)

Vegyes hírek.

— *Lapunk* alakját mai számtól kezdve megnagyobbítottuk és ezental állandoan igr fog megjelenni.

— *A jőbíró utazása.* Városunk főbírája, *Sulyosszky* István, több fontos városi ügy elintézése czéljából Budapestre utazott kedden délután, honnét valószínűleg ma este tér vissza.

— *Farsangi estély.* Muls számunkban röviden már jeleztük, hogy a nagymihályi polgári olvasó-egyesület a folyó hóban nagyszabásu farsangi estélyt rendez. Most már közölhetjük azt is, hogy ez az estély e hó 27-én tartatik meg a *Barnay*-féle vendéglő termében. Már csak azért is nagy érdeklődéssel néz a helybeli és környékbeli közönség ez estély elé, mert a zenét a kassai honvédenekar fogja szolgáltatni, a mi ritkaság számba megy, mert ilyen zenekar még városunkban sohasem működött. Ezenkívül lesznek még az estélynek más érdekes pontjai is: a helybeli szervezés alatt álló dalárda fellépése *Jaeczkó* István tarnai lelkész vezetése mellett; továbbá felolvasás és szavalt is fog tartatni. A meghívók a napokban lesznek kihoesájta.

— *Fényes ebéd.* A nagymihályi kir. járásbírószág vezetője: *Roskovics* János, a bírósági tisztviselők tiszteletére január hó 31-én, vasárnap, fényes ebédet adott. A megjelenteknek bő alkalom volt élvezhetni a bájos és kiválóan szeretetre méltó háziasszony és szíves házigazda vendég-szeretetélt. Az ebédnek esti hat órákor lett vége.

— *Zárszámadás.* A nagymihályi kereskedelmi és hitelbank az 1896. évről már kiadta zárszámadását, melyből nemcsak arról lehet meggyőződni, hogy annak vezetése minden tekintetben jó kezebe van letvéve, hanem meggyőződést lehet szerezni arról is, hogy a nevezett pénzüintézet teljesen életképes. A zárszámadásból közöljük a következő adatokat: 1896. év folyamán volt bevétel 1,131,919 frt 03 kr., kiadás 1,137,027 frt 97 kr. Befizetett az év folyamán 67,769 frt 04 kr., visszafizetett 45,434 frt 62 kr. Leszámitoltatott 1,005,544 frt 56 kr. értékü váltó és beváltatott 977,880 frt 81 kr. A leszámitolt váltók száma kitesz 5965 darabot, ebből beváltatott 5429 drb váltó. — Az 1896. évi tiszta nyereség 8729 frt 39 kr. mely összegből az igazgatóság javaslata folytán az 1895. évi szelvényekre kifizettetik összesen 5250 frt, azaz minden szelvény után 7 frt. Megemlítjük még, hogy az intézet az elmúlt évben jótékony czélokra adott 111 frt 91 krt. Az évi közzgtülés f. hó 14-én délelött 10 órákor az intézet helyiségében lesz megtartva.

— *Könyvtár bővítés.* A helybeli kaszinó könyvtárát újabban nagyobb mennyiségü és értékes könyvekkel bővítette ki, hogy e tekintetben is teljes mérvben elgíthesse ki a tagok igényét. A kaszinó azon törekvést, mely szerint könyvtárát értékes művekkel igyekszik gazdagítani, fűvözölni lehet, csak arra az egyre kellene gondot fordítani, hogy a könyvtár részére ne diszkótésü művek rendeltessekn, mert azok végre is nem valók a kaszinó könyvtárába, hol a gyakori használat folytán aránylag rövid idő alatt tönkre mennek.

— *Nagy vadászatok.* Az özv. *Sztáry* Antalné rengetegeiben sok fűr zsvétele mellett nagy vadászat tartatott a napokban. Lőttek két óriási vadkant, a másnap tartott vadászaton városunkból is többen vettek részt, a mikor is lőttek 33 drb nyilat és 3 drb rókát.

— *Műkedvelőt előadás.* Élénk mozaalom indult meg városunk intelligens fiatalága körében az iránt, hogy még a fasang folyama alatt egy műkedvelőt szini előadás rendeztesék. Mint tudjuk, már az előadandó szindarab egyes szerepei-nek betanulására, egy-kettőt kivéve, vannak is vállalkozók és a legközelebbi napokban megkezdődnek a próbak.

— *Meghívók.* A gálszécsi polgári olvasókör saját könyvtára javára az ottani nagyvendéglő termében február hó 20-án zártkörü táncestélyt rendez. Beléptidj: személyjegy 2 korona, családjegy 3 korona. Kezdeté 8 órákor. — *A homonnai* polg. fia és felső kereskedelmi iskola önképző, dalos- és zeneköre február hó 6-án a „*Stefania*” szálló nagytermében a „*Gerecz*”-alap és saját pénztárai gyarapítására hangversenyt rendez. Belépti díj személyenként 1 frt. Kezdeté fél nyolcz

Azt hiszem, nem lepi meg önt annak kijelentése, hogy nem a szerelem vezetett karjaiba, hanem a bosszuvágy, a gyűlölet — vagy nevezze, a mint tetszik, szóval az az érzet, melyet Tarja Katinka iránt táplálók. Tudatom, hogy rokoni összeköttetésbe lépve vele, nagyobb terem nyílik irántai elkeseredettségemnek kifejezést adni — de mivel ez a lehetőség már megszűnt, felszabadítom önt vőlegénységének kötelezettségeiből, s vagyok — mindennek fellett híve.

Volat Laura.

Az elbámult vőlegény lábaihoz, a felnyitott borítékából egy fényes karikagyűrű gurult.

Igy maradt Tarja Katinka és Volat Laura vén kisasszonynak.

Az idő redőket hozott a rózsás arcokra és boszorkány kezek ezüstszálakat fűzték a selymes fűrtök közé. Csak a szerelem és gyűlölet élt szíveikben változhatlanul. Ha Volat Laura nem befolyásolta volna Eugént, én már régen boldog lehetnék, sóhajtozik Katinka és ujjaival egy láthatatlan ellenséget fenyegetett meg, mialatt derült kék szeméi a gyűlölet haragos sötétségében égtek. „Ha Tarja Katinka nincs utamban, ma nem vagyok vénkisasszony”, gondolta Volat Laura, midőn óshajszálainak remítőleg szaporodó számára tekintett.

Kezei göresően kulesóldták egybe, s körmeivel véresre karmolta rózsás tenyerét...

Soha egy kárhoztató vád nem ébredt lelkében Eugen ellen. A mit ő tett, az mind jó volt, ahhoz kritika nem fért, azt csak elfogadni és csodálni lehetett. Még mindég az az első felhevülés uralta egész lényüket, az az első gyengéd szerelem, amit 18 éves korukban éreztek. Ily lelkiállapotban mi sem hathatott rájuk leverőbbén, mint Relont Eugen betegségének híre...

Naponként meglátogatták. Katinka 4 órákor jött, 6-kor ment — Laura ekkor sietett felváltani őt s 8-kor távozott.

Gondosan kikerülték egymást. A kapus csak akkor engedte be az érkező fogatát, ha a másik már tovagördült.

Az egész város ismerte a sajtóságos viszonyt, és néma érdeklődéssel figyelte fejlődését léptenyomon.

Csodálatos! Volat Laura fogata egy májusi napon csaknem összekötözt a kapu előtt Tarja Katinkával. Laura felháborodva ugrott le s a kapushoz rohant. Ez csendesén intve neki — nyugodtan szolt, meghalt!

A hátrátárorodott nő kétségbeesve rejtette kezeibe arcát.

Mikor? rebegé elesukló hangon, „3 óra és 45 perczok”, felelt a szolgál szaraz hivatalossággal. A nőnek rémes gondolata támadt s ő? kérdé a leirhatlan borzalommal hangjában.

„Ó — is későn jött!” nyugtató meg a kapus halvány mosolylyal.

Volat Laura egy szörnyű éreletmől szabadult meg. Tehát nem volt ott mellette az a másik sem, tehát még sem az fogta le szeméit. Csak mikor haza érkezett s a pamlaagra onlott — törtek elő könyvei a Holt kedves felett. A díszes tetemés véget ért, s a vetélytársnok ott maradtak a frissen hantolt sír mellett.

Az évék volt az egészen.

Sokáig némán borultak reá. . . Azután egyszerre állottak fel. Halvány volt mind a kettő.

Összendték — s leirhatatlan gyűlölettel, összeszorított ajakkal, büszkén és némán fordultak el egymástól.

órák. A hangverseny műsora a következő: 1. Mondschein: „Ámor szabadságom.” Keringő. Előadja az ifj. zenekar. 2. Copée: „Hajótörött.” Szavalja *Sztankó* Ernő, felső ker. felső oszt. tanuló. 3. „Magyar dalok”; zongorán hegedűkísérettel. Zongorán négy kézre előadják: özv. *Pál* Lajosné urnő, *Kelemen* Margit urhölgy és hegedűn *Sztankó* Ernő felső ker. felső oszt. tanuló. 4. Gersbach: „Vadászdal.” Előadja az ifj. énekkar. 5. Gyulai-Káldy: „Az éji látogatás”, melodráma. Szavalja: *Nemethy* Margit k. a., zongorán kíséri özv. *Pál* Lajosné urnő. 6. Székely: „Te vagy te vagy barna kis lány.” Ábránd, Zongorán előadja *Glösz* Paula urhölgy. 7. „Magyar dalok.” Éneklő az ifj. énekkar. 8. „Vig monológ.” Előadja *Goics* Sándor ur. 9. Erkel: „Hunyady-induló.” Előadja az ifj. zenekar. Táncz viradig.

— **Lakásváltotatás.** Dr. *Kellner* Mihály helybeli ügyvéd lakását áttette a *Marmorstein*-féle házba, mely körülmelegre felhívjuk a jogkereső közönség figyelmét.

— **Kérelmem.** A helybeli kaszinó könyvtárnoka felkéri a kaszinó mult évi könyvtári előfizetőit, hogy a náluk levő könyveket adják be, mert ellen esetben azok árait a szabályok értelmében rajtuk behajhtják.

— **A köteles tűzoltóságot** szervezték Ungváron az utóbbi időben s minden vasárnap délelőtt tartanak gyakorlatokat; a ki a gyakorlatokra nem megy, szigorú bírsággal sújtatik. — Vajjon nálunk a tűzoltóság mikor lesz már újra szervezve és a képviselőtestület által tüzrendészeti szabályrendelet készítésére kiküldött bizottság gondolt-e már arra, hogy neki is kellene valamit tenni?

— **A zsidók száma e földön.** Leis güttingai tanár adatai szerint összesen 7.403.000, kik közül 6.800.000, Európára, 603.000 pedig a többi földrészre esik. Az európai zsidók pedig a következőleg oszlanak meg: Oroszországban van 3.600.000. Osztrák-Magyarországon 1.860.000. Németországon 568.000. Romániában 400.000. Hollandiában 97.000. Törökországban 80.000. Franciaországban 56.000. Angolországban 46.000 Olaszországban 40.000 Bulgáriában 24.000, s Európa többi államaiban együttvéve 10.000. Minden tizezer lakos közül Romániában 794, Ausztriában 478, Magyarországon 418, Oroszországban 317, Hollandiában 216, Törökországban 143, Németországon 112, Bulgáriában 76, Franciaországban 16, Olaszországban 12 s Angolországban is 12 a zsidó.

— **A miniszter és a tanfelügyelők.** A közoktatási miniszter két rendkívül nagy fontosságú rendeletet adott ki. Egyiket a tanfelügyelők kapták s a másikat a főispánok. Az elsőben azt rendeli, hogy a tanfelügyelőnek minden hivatalos dolga között a legelső és legfontosabb az iskolák látogatása. A törvények rendelkezése szerint menjenek maguk, s ha nem győzik, menjenek a segítők, a tollnokok. A segítők és tollnokok utiköltéségét is fedezze a tanfelügyelő utazó-átalánya, s hogy ha ez az átalány elég nem lenne, akkor „uti számlára” utazzanak. A látogatást egységes elvek szabályozzák s hogy ezek ne csak a papirosan legyenek, arról is gondoskodott a miniszter, mert követeli, hogy minden látogatás eredményét e célra készült nyomtatványon jegyezzék fel s a szükség szerint még ott a helyszínén intézkedjenek.

— **Komikus tévedés.** Fatális íráshiba esett meg egy közelünkben levő nagyváros rendőrkapitányi hivatala által egy e hó 20 án kibocsájtott közölvényen, a mely így hangzik: „Körözés. Folyó hó 18. án egy veres szőrű, fején fehér színű 7 éves tehén megszökött, azóta fel nem található. — Felhivatnak erre hivatkozással az arany- és ezüstművek, pénz- és zálogkölcsonintézetek, zsibárosok és óráskok, hogy e fentirt tárgyakkal eladás vagy elzálogosítás végett jelentkezőt tartóztassák le stb.” —

— **Adhat többet is.** Opiumot rendelt a beteg gyermeknek az orvos s a kis leány néni-keje megcsináltatja a recipét. A gyógyszerész lelkiismeretesen méregeti a kis adag opiumot, mire közbe szól a várakozó parasztasszony:

— Ugyan az ég szerelmére, ne legyen már olyan fősvény az ur — szegény árvának viszem ugy is.

CSARNOK.

Az elmaradt eziüst menyegző.

— Elbeszélés —

Irta: *Szondy István.*

— Annuska különben esinos leány volt. Őz termet, aranysárga haj, ragyogó kék szemek, lilom arcbőr, esókra termetű piczinyke szája, dagadó kebel, parányi lábak, mindezekhez ártatlan szendőség, hozzám vonzóó szívesske stb. oly tulajdonságok, melyek elfeledtették szabó, suszter és egyéb tartozásaimat, csak legatioim jóvedelmét és negyvenyolozas érzelmeimet nem. Ez utóbbit két okból; először minden diák, különösen abban az időben függetlenségi, másodsor, mert az öreg ténsur a szabadságharcban Bém apó zászlóartója volt, tehát elvem és ragaszkodásom ellen teszek, ha más pártaránylatot támogatom philosphus teheségemmel. Még abban az időben megvásárolható szavazatok gyér számmal fordultak elő, sőt kezdődött ama sarkantys magyar ruhás „futó magyar világ”, melyben reményleni a jobb jövőt erősen hittük.

Sajna, az én reményem az öreg ténsur egy bizalmas nyilatkozatával önkre ment.

Annusnak edesanyja előbbi évben már megunt a földi dicsőséget — meghalt, ő talán engedékenyebb s leánya boldogságát szívén viselőbb lett volna. Oh, de sokszor is megkönyeztük a drága anyácskát — mert én mindenesetre szeretetre méltó anyóst véltem a megboldogultban.

Debreczenből ekkor jöttünk el ide S... re lakni. Végrehajtot kerestek — nyomban ajánlkoztam. Jó anyám előtt széppé, nemessé varázsoltam e hivatalt, ígérve az emberekkel szemben a legmesszebb mehető becsületét eljárás s a hivatalos pénzek egészséges kezelését.

Az emberek rossz kedvvel fogadtak, a gyermekek újjal mutatgattak reám, féltek a békés polgárok, méltóztattak „nyuzó”-nak titulálni, ugyannyira, hogy jó anyám sírva könyörgött, hagyjam el e hivatalt — keressék másat.

Indítvány, kérés, sirás, új mutogatás, riasztás-félelem, csufolódás nem használ, azt feleltem csak azért is — hadd lássuk, jöjjön a minék jönni kell.

A notárius sem jöt, sem rosszat nem szólt, ő ivott rendületlenül. Íróasztalán békésen megfért egymás szomszédságában a tintás és boros üveg — ebből mártott — abból rántott, ment a munka, gyűlt az akta és végtére délebedre az asztalnál pipaszónál elaludott csendesen, ha fölébredt, újra rend lett, téná és bor csak fogyott — év-év után, nap-nap mellett — így ment ez itt rendszeren, míg nem aztán két év multán mindörökre elaludt.

Az árván maradt írodát a szomszéd notaria vette hivatalból pártfogásába.

A két év, melyet itt töltöttem, eléggé megösmertett az emberekkel, nem néztek már „görbe szemmel”, sőt kegyeskedtek a társaságba befogadni, már csak annyiban is, hogy vig természetű kedélyes fiu voltam, csak a házasság nem akart sikerülni semmi módon, bár mint föntebb említém, mind részemről az akarát, mind jó anyám részéről a szándék meg volt.

Egy felhőbe borult, valósággal neki bágyadt (esős) délutánon azon értesítést nyertem, parancs alakjában, hogy holmi tiz estzteniő adó hátralékokt hajtásak be, illetve végre a veszekedő Peledi bácsin.

Az új penna erősen fogott, míg az öreg notarius élt, együtt ittak Peledivel, „ütötte a kő a rántást” hanem, szalma rendben volt, hanem az új seprő — szent igaz, hogy jobban söpör, mint a régi.

— Most lássuk, még mit tudsz Marcsi — há-há-há — az öregöt hat ökörrel ki nem srófolsz öt garast! Inkább állíthatsz a Hymalája tetején csillagát, inkább megmászhatod a Szent István tornyát, vagy a Lehel kürtjén bucsudalt fuhatsz, mitem rajta behajtsd azt a tiz évi adótartozást, mindenik ilyenekkel bizatott.

Megmosolyogtam a nehézségeket, biztam ügyességomban, biztam valami véletlenben, mely talán az utolsó pillanatban segítségemre jöhet, erőszakoskodni nem volt szokásom. Jo anyám átkozta a világot, az embereket, hogy engem az ő szegény kedves gyermekét ilyen beesten dolgozokra kárhozzat; másokat megrontani, valakit koldussá tenni. E napon is került újabb név a lajstromba, oda azok közé, kiből pedig választani már fente mlített elvonnél fogva nem akartam s a mi több, épen Peledinek az általam megexekválándónak sugár növévő leányáé.

Mindegy, annál jobb végzek itten is, egy csapással. Tudom előre, már tisztelt állásom s unkeziomnál fogva, hogy akár elő se hozakodjam később a leány kérésrel.

Peledi egész kedélyesen fogadott — rossz jel — ezt nem szeretem. Leültetett kicsit diskurálni a rossz termésről s a már kifotott szőlőnek romlásáról, a legelő soványaságáról, aszály, vizkár, mik öt hat év előtt történt, mind előkértül. Ki akart farasztani, éhezteni, mint beveendő várat az ellenfél hada. Beszült rémmesket a század eleji koleráról, a forradalomról, az oroszok étvágáról,

a magyar sereg piski — isaszegi — kápolnai diadaláról, a világi katasztropháról, aztán összejárta velem egész Európát, a mult 1859. évi háboruval együtt (persze én adjutána voltam mindenütt) közbe természetlen szőlőtökék nedvével áztatgattuk száradt torunkat ugy öt óráig. Épen Viktor Emánuelról kezdett beszélni, mint egyesítette a kis Olasz tartományokat s vette föl az Olasz királyi címet, midőn Evike bejött, jelentvén, hogy teríteni óhaj. Szíves készséggel állt föl, bemutatta az ő aranyos madarát, ezt az én mostani bellicosus társamat.

Evike elpirult, az tudnivaló, a bemutatásra, én pedig csaknem pozdrójává törtem csinosagától (de jó, hogy nem hallja, előmozdítna a fülem növévését).

Már-már Komárom kapitulációját éreztem, tisztességes visszavonulással... Evike kiössant.

— Bátyám uram! (már így tituláltam az öregot).

— Tessék ősém!

En valami tiz éves adóbehajhtást eszközölni jöttem.

Oly kitünően ravasz s malicizozusan bamba arcot vágott erre az öreg, mint a ki háromig számálni nem tud, aztán egész ünnepélyes hangsullyal kérdezte:

— Hogy hogy?

Még egyszer elmondtam.

— Pénz tetszik?

Hát igen, feleltem szilárdan.

Jajajaj! mennyi volt nekem, de biz' Isten, elégettek.

Hol?

Evi te! Ne teríts, én nem vacsorálok!

Hát izé — Kapon — csak az enyim három napig égett.

Az régen volt, került azóta már más.

Régen volt? Rongyos kilenc éve, azóta nem is láttam bankót; milyen színű a mostani, ugyan édes uram ősém, mutasson egyet!

De bátyám, én nem komédiázhatok.

Hát mondom en, hogy uram ősém komédiás, őh, azoknak egész más arezuk van, azokon első tekintetre nevetni lehet, tavaly járt egy nálam, leitattam volna... Ördögöt... tultelt rajtam, de közbe frenetikusán megnevetteztem...

— Szép, szép! de ez tenn tartozik ide, ez komoly dolog, a miért jöttem.

— Hiszem ősém, mint a mohamedán a hetedik eget, de én pénzt nem adhatok, mert nem adok — mert nincs.

— Akkor foglalok.

Derék ugyan, tegye meg ősém, foglaljon le engem.

— Nekem Bátyám uram nem kell; ne is boldondozzék tovább, mind hiába... foglalok és foglalok!

— Nekem nincs semmim.

— Hát a ház, földek marhaállomány?

— Leányomé.

— Hát az ingóságok?

— Azok is.

— Bátyám uramnak semmije sincs tehát?

Dehogy, pipám, puskám, vadásztáskám...

Kuty...

— Egyéb semmi?

Meg a lányom, tessék tán öt hát lefoglalni. Három másodperc rövid idő, ennyit gondolkoztam.

— Jó, lefoglalom.

— El is tetszik árvereztetni, ősém uram?

Nem én, hanem kifizetem érte a tartozást.

— Hát Evi?

Enyim marad.

Csakugyan?

Nem ütök tréfát, komolyan mondom.

Évi te! Teríts! Vacsorálok!

Én nem fogok.

No, szeretném látni! Évi, jer be esak.

Öt hallgatózott az ajtónál, csak egy be nem esett szegény, mikor az öreg kinyitotta hirtelen. Piros volt, mint a láng, soha nem láttam ilyen szépnek.

— Hát az ősém lefoglalt, aláírod azt hogy is híjakot? mert én nem pingálok alá semmi-féle írást.

Odabuzódott az öreghez, átölelte s meg is esókolta, ennyi volt a felelet. Aztán kezét adott nekem s kifutott, nem is láttam azon este többet.

Megvacsoráltunk, fel sem hozva a történeteket; hazamenet megöleltem a lámpafát is, tudja Isten mitől, inkább az örömtől, mint a szőlőtől, alvó édes anyámat össze-vissza esókoltam — leszen már menyed, csinos takaros — talád, ki lesz az édes jó anyám! hát Evike, a Peledi kökényszemű lánya — változott az én izlésem is, mint a nagy-mihályi választó kerület... vigye ördög... baj is a... Aztán hanyat vágтам magam jó félóráiig nevettem az öreg bátya szavát: „mondtam ősém, hogy nem fizetek, ha bármit csináltok is”.

Ez a házasság asszony a feleségem, a hajdani Evike nem rösteltette bevallani később, hogy mindent az ajtónál hallgatott s csak úgy ütült a lelke, mikor lefoglaltam.

Három évre jegyzővé választotttak a tisztelt polgárok s rokonok, azóta így élünk, kicsit veszekedve, hol meg kibékülve. Hanem négy év mulva

három napos fejevészületet kötök Éva asszony-
nyal s akkor mindazon rokonainkat és ismerő-
seinket, kik nem mennek a párizsi világkiállításra,
szívesen látjuk szerény házuknál. Évi kitünő
gazdasszony — hát még az ifjabbik — egy kis
barátságos estélykére, hol foglalhat mindenki, de
csak helyet, meg ennivalót s jó kedvet, mert a
feleségem már megszokta a csatát velem, mint a
vén tábornok, az ifju Évi pedig még ujjoncz, ki-
nek mindaz által eldalohtad Laczi ücsüm:

„Csak egy kis lány van a világon.“

(Vége.)

Felelős szerkesztő:

G Á L V I L M O S.

Kiadó-tulajdonos:

L A N D E S M A N B.

Nyilt-tér.

(Ezen rovat alatt közlöttékért nem vállal felelősséget a szerk.)

Dr. Kellner Mihály

ügyvédi irodája

1897. február 1-étől kezdve

főutcza, Marmorstein-féle házban.

ELADÓ

2 sárga színű jól betanitott 4 éves nonius
csikó --- --- --- 500 frt.

2 drb 3 éves nonius csikó --- 400 „

6 db 2 éves magy. tenyészbika à 130—140 „

10 db 2 éves tenyésztetre alkalmas kan à 30 „

**A szennai (u. p. Pályin) gazdaság
intézősége.**

Fontos újítás

vidéki

butorvásárlóknak.

Budapesten 1873 óta fennálló

JELINEK B. A. és FIA

Kerepesi ut 8. szám (füldszínti helyiségek)
szemben az „Othon“ kávéházzal azon kivá-
lóan előnyös berendezést alkalmazta, hogy
nagyobb

bebutorzásoknál

az árut a legújabb

szabad. butorkocsikban

a legtávolabb eső helyre is házhoz szállítja
és szakértő emberek által a butorok felszállí-
tását és ezek elrendezését eszközölteti, miáltal
a csomagolás fölöslegessé válik és a butorok
rongálása ki van zárva. Legnagyobb raktár
mindennemű

butorból,

a leggyorsertibbtől a legfinomabb kiállításig

== hazai gyártmány ==

legszolidabb munka, szabott ár mellett rend-
kívüli olcsó.

25. sz.

1897. végr. **Árverési hirdetemény.**

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-ez. 102.
§-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a Miskolczi
kir. járásbíró 1896. évi 322. váltó számú végzése következe-
tében Dr. Schwarcz József ügyvéd által képviselt Schwarcz
Ferenc és Fia Miskolczi czög javára Rubin József Mező-
Laborci lakos ellen 130 frt 92 kr. és 330 frt 2 kr. s jár.
erejéig foganatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és
846 forintba becsült szaboi butorok és felszerelések ágy-
neműek, ceztógyártó nagy kádak, hordók, spirintusz-eczet
készlet s a homonnai kir. adó, mint letéti pénztárhoa levő
225 frt biztosítékból álló ingóságok nyilvános árverésen
eladtnak.

Mely árverésnek a homonnai kir. járásbíró 8892.
1896. sz. végzése folytán 433 frt 94 kr. tökekövetelés, és ennek
1895. évi október hó 5-ik napjától járó 5/4 kamatai és eddig
összesen 91 frt 76 kban bíróság már megállapított költsége
erejéig Mező-Laborcon végrehajtást szenvedő lakásán leendő
eszközlésére 1897. évi február hó 16. napjának dél-
előtti 8 órája határidőnli kintzetik és ahhoz a venni szán-
dezőzők oly megjegyzéssel hivatatnak meg, hogy az érintett
ingóságok az 1881. évi LX. t.-ez. 107. és 108. §-a értelmében
késpénztetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is
el fognak adatni.

Kelt Homonnán. 1897. évi január hó 26. napján.

Tomory Antal,

kir. bírósági végrehajtó.

Páratlan a maga nemében

BARACZK-Cognac -Crème

és
Baraczk-Szesz.

Elszállítottatott:

1890-ben 4800 (négyezernyolczsáz) palaczk. 1893-ban 12000 (tizenkétezer) palaczk.
1891-ben 5500 (hatezeröttsáz) palaczk. 1894-ben 16000 (tizenhatezer) palaczk.
1892-ben 9500 (kilencezeröttsz.) palaczk. 1895-ben 40000 (negyvenezer) palaczk.
1896-ban 60000 (hatvanezer) palaczk.

A folyton növekvő kereslet is bizonyítja az áru jóságát, mely mellett ezer és
ezer dicsérő és elismerő levél tanuskodik.

Borszék, 96. 21/VII.

T. igazgató ur! Legyen szives, küldjön
nekem 4 üveggel abból a finom baraczk-szesz-
ből, melyet a kongresszistákna produkált.
Hadd ismerjek meg itt is.

Tisztelettel Dr. Kovács Pal.

Borszék, 1896. 26/VII.

Első alföldi cognacgyár r.-t., Kecskeméten.

A pompás baraczk-szeszt megkaptam.

Tisztelettel Dr. Kovács Pál.

Borszék, 1896. 2/VII.

Első alföldi cognacgyár r.-t., Kecskeméten.

Felkérem, hogy mintául egy postacsom-
mag baraczk-szeszt küldjenek, minőt Dr. Ko-
vács Pál urnak küldtek. Dr. Kovács Pál ur-
nál megízleltem és kitünő.

Tisztelettel Rosenfeld Albert,

Hotelier Borszék, Hotel „Remény“.

Kapható Nagy-Mihályon: Marmorstein Jenő ur kereskedésében,

Weinberger Zsigmond, Pollák Henrik és Zimentspitz Mór urak kávéházaiban.

Vezerígynök Felső-Magyarországra: Weisz Izó, Kassán.

Első Alföldi Cognacgyár Részvénytársaság Kecskeméten.

Barnai Andor

a „K o s“-hoz címzett szállodája

Sztáray gróf kastélya átellenében

Nagy-Mihályon.

Ajánlja kitünő minőségű valódi hamisítatlan, az

1893. évi XXXIII. törvényezikk értelmében kezelt

asztali és csemegeborait

utezai kimérésben mérsékelt árban.

Kitünő minőségű asztali bor	1 liter	42.
" " " "	"	54.
" " " "	"	60.
Feszt-féle Vinnai gyógygy	"	1.00.
Hegyaljai szamorodni	"	1.20.
" " " "	"	1.50.
889-iki " " gyógybor	"	200.

Az orvos urak b. figyelmébe!

Tokaji asszú gyógybor	1 liter	3.00.
legf. " " "	"	4.00
" " " "	"	5.00
Ménesi veres asszú	"	2.50
Kitünő ó szilvórium	"	1.10
Szyrmiai régi	"	1.50

A borok árai nagyobb mennyiség vételnél egyez
ségileg olcsóbbak.

Van szerencsém a n. é. közönség szives tudomá-
sára hozni, hogy üzletemben **állandóan friss
csapolású kobányai ser, villás reggeli
és friss kassai virstli kapható.**

**Ebéd, vacsora, hideg és meleg éte-
lek a nap minden szakában étlap sze-
rinti reudes árak mellett kaphatók.**

Az utazó közönség szives figyelmébe ajánlom
ujonnan renovált vendégszobáimat.

— Tágas istállók és kocsiszinek. —

GOLDSTEIN ADOLF

épület- és díszmű-bádogos

Főuteza **NAGY-MIHÁLY.** Főuteza

Elvállal mindennemű

es szakba vágó munkákat a legjutá-
nyosabb árak mellett.

Nagy választék

porcellán-, üveg- és zománczozott
edényekben.

== L Á M P Á K ==

nagy választékban kaphatók.

Nagy választék

FÉRFI-RUHA

== SZÖVETEKBEN. ==

Legolcsóbb öltönyöket

saját nagy választéku valódi angol

gyapjuszövetveiből

legújabb divat után és leggyorsabban
készit:

REICH ADOLF

férfi-szabó

Nagy-Mihályon, főuteza.